

ELBA

ZÁPISKY Z DOVOLENÉ, KVĚTEN 2022

Martin Ryšavý

Věnováno mladým dědkům, kteří mě na této cestě trpělivě doprovázeli, neztrácejte smysl pro humor

Brno, červen 2022

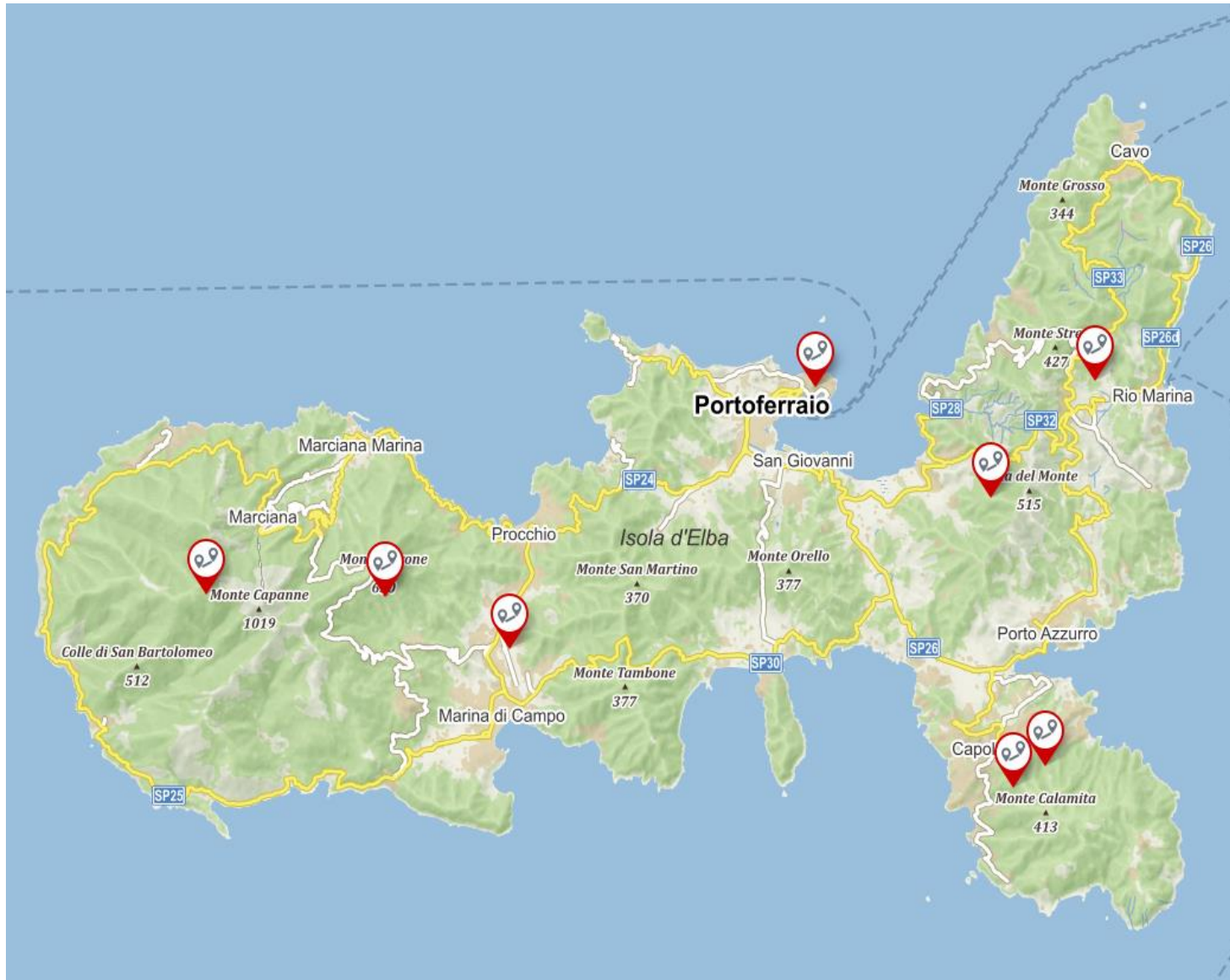
Někde jsem četl, že normálním lidem se nikdy nic nepříhází. Jejich život je pěkně pevně naprogramován. V porodnici do něj pěkně naskočí a bez zbytečných kliček proplují přes maturitu, doktorát a důchod rovnou do kremační pece. Někteří zkratkou a ještě rychleji.

Neskromně si myslím, že nejspíš normální jsem. Nevím. Závidím trochu idiotům, zažívajícím co chvíli dobrodružství (která by chytřejší lidé hned v zárodku eliminovali).

Řešení je prosté: Velkých dobrodružství netřeba, kdoví jak by mohla dopadnout. Ale pěkné zážitky, to je jiná píseň, těch není nikdy dost.

Je třeba se jen starat, aby nevybledly.

Brno, 2022

STARTUJEME!

Protože se loňské Burgundsko velmi vydařilo, další Václavův návrh vyjet na Elbu opět s Cyklotourem jsem přijal bez váhání. Sice tento sportovec také přešel na baterie, což znamenalo, že ho uvidím pouze zezadu, ale Elba se ve srovnání s Burgundskem jevila pro moje tenké, necyklistické nohy jako snadný cíl.

Přirozeně jsem se mýlil.

Na to, že Elba je třetí největší italský ostrov, je opravdu malá. Na mapě to vypadá, že na kole se dá přejet na délku i na šířku za jedno odpoledne. Předpokládal jsem tudíž, že většinu času strávíme na pláži u moře, případně posedáváním u vína či prohlídkami místních památek.

I poté, co jsem si instaloval do mobilu mapy plánovaných tras, jsem zůstal v klidu. Elba sice je trochu kopcovitá, nejvyšší vrchol má dokonce přes tisíc metrů, ale na ten vede lanovka, i když dost divná. Ostatní plánované denní kopce byly vysoké okolo 300 metrů nad mořem, což se mi zdálo docela rozumné. Že to asi bude horší, mi došlo v okamžiku, kdy jsem se podíval na profily tras. Ukazovaly denní stoupání vesměs nad 900 metrů. I nejpohodovější trasa, podle mapy kopírující západní pobřeží ostrova, dokázala nabrat přes čtyři sta výškových metrů.

S tím už se toho moc nadělat nedalo. Zakoupil jsem alespoň vrcholový kompot a tubu hořčkových pilulek (a taky nějaký ten brufen). Natrénovat jsem už nemohl nic, alespoň jsem si tradičně otláčil zadek v Popicích (ve skutečnosti jsem si jen ověřil, že moje bolavá třísla dovolují nasednout na kolo vlastní silou a dojet na nejbližší vínečko).

V Brně, v nekřesťanskou hodinu ranní, jsme přisedli do autobusu Cyklotouru. V pohodě jsme projeli přes Prahu do Plzně a cestou jsme nabírali další účastníky. Po dlouhých nudných německých rovinách jsme konečně dorazili do Rakouska a mohli se kochat dosud zasněženými vrcholy Wilder Kaiser a Stubai Alpen a dále při průjezdu okolo Innsbrucku přes Brenner krásnou trasou přes Brixen, kudy se jezdívá na Brentu či třeba k Lago di Garda.

Navečer jsme zastavili u motelu někde za Veronou. Zatímco minule do Burgundska jsem jel s Jardou, tentokrát jsem ho nepřemluvil, agrotechnické lhůty pro něj znamenaly víc než jižní slunce a pláže. Jel jsem tedy sám, trochu zklamán při vzpomínce na jeho pumpu a vědra, v nichž servíroval každé ráno svoji lahodnou zubní pastu. Mohl jsem se pouze zásobit dobrým rumem a čekat, koho mi cestovka přidělí za partnera. Přípravoval jsem se mentálně na ledacos (ale ne, ženskou snad ne!). Už první noc se vše vyjasnilo. Ukázalo se, že spolubydlící Honza nechrápe, nevede zbytečné řeči, nepřivolává potíže a dokonce i tu slivovici vzal s sebou. Tipoval jsem, že bude tak můj ročník, vypadal skvěle (skoro jako já). Poněkud mě šokovalo, když se ukázalo, že má o deset let víc.

Ráno po bohaté snídani jsme pokračovali v jízdě malebnou toskánskou krajinou s typickými siluetami cypřišů a pinií. Všude kvetly janovce a rudé vlčí máky. Do Piombina přes Mantovu a Florencii jsme dorazili podle plánu. Náš trajekt tu už čekal a hned s námi vyplul. Po hodině plavby jsme přistáli v Ponteferraio a za dalších dvacet minut autobus zastavil u hotelu Antares. Do večere jsme se mohli už slunit a vyvalovat na plážových lehátkách. I do moře jsem vlezl, přestože mi připadalo poněkud studené.

Hotel Antares neměl chybu. Ležel rovnou u moře, měl vlastní pláž s lehátky, slunečníky a plavčíkem, který denně luxoval písek a dohlížel, abychom se neutopili. Byl tu také další bazén i s vířivkou. Pokoje čisté, denně nám parta podlahových kosmetiček ustlala, složila pyžama a vyměnila ručníky. Ale hlavní předností, alespoň pro mě, byla místní kuchyně. Nemluvím o snídaňovém bufetu, který zcela vyvrátil tvrzení v mém průvodci, že italské hotely snídaně odbývají máslem a marmeládou. To tedy ne, zde jsme v pohodě načerpali kalorie na celý den včetně káviček a zákusků. Mluvím o večerích. Už v autobuse jsme byli upozorněni, že na večeri si máme vyhradit tak dvě hodiny, že se tu nespěchá a že Antares michelinský průvodce hodnotí velmi kladně.

Hotelový bazén >>

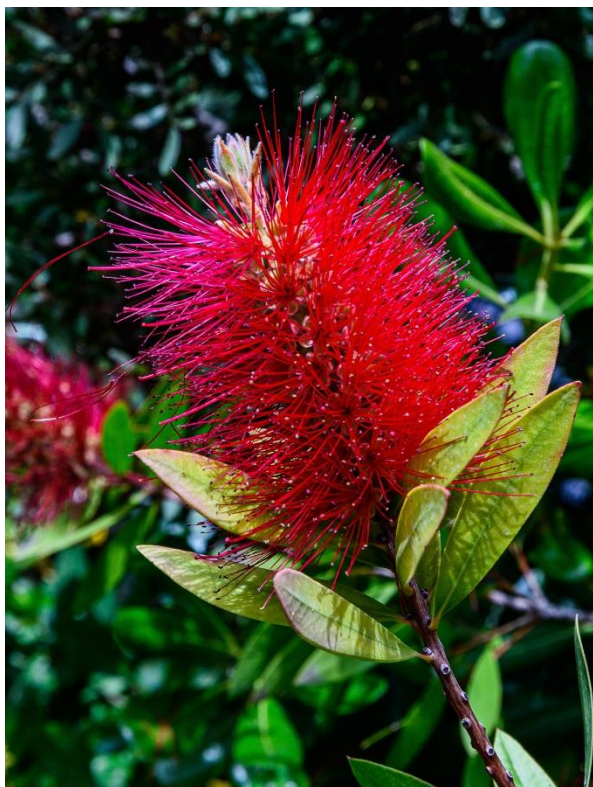

*Hotelová pláž v
v*

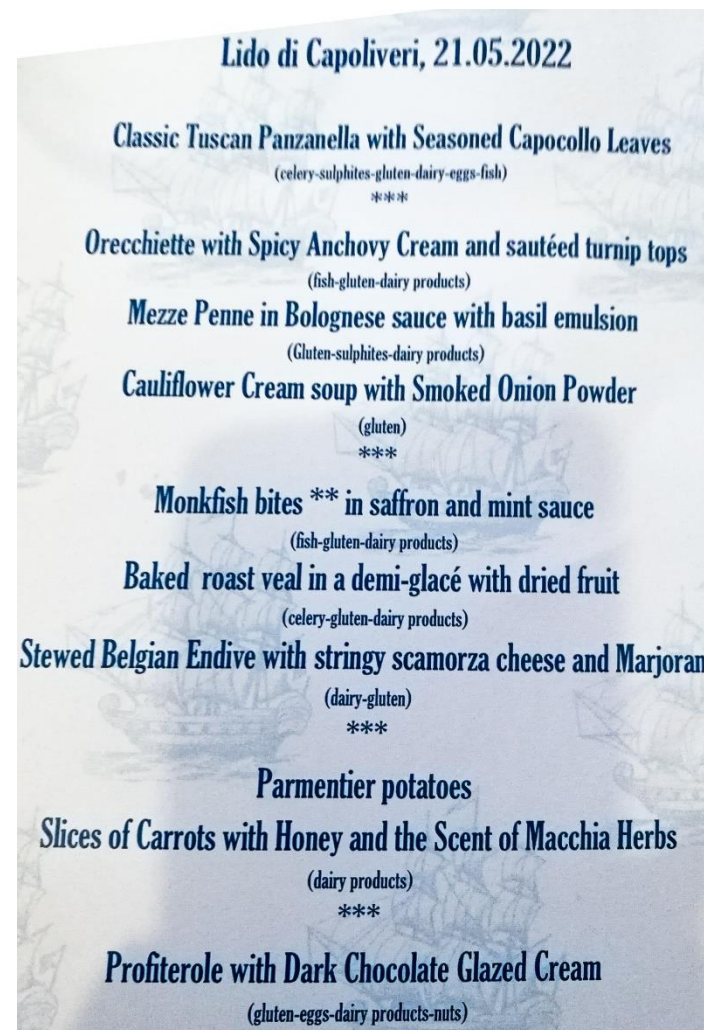

Realita byla ještě lepší, než jsme čekali. Každý večer se servírovalo pět chodů, podle ranního výběru z jídelního lístku. Salát, předkrm, pasta, maso nebo ryba, desert, káva, víno... sníst se to skoro nedalo.

První večeře sestávala ze salátu dle výběru, předkrmu, kterým byla tradiční toskánská panzanella¹ s čerstvými plátky vepřové klobásky. Následovala květáková polévka s uzenými kousky cibule, pečené telecí plátky se sušenými rajčaty a plátky karotky v medu ovoněné snítky macchie a jako desert trubičky s krémem z tmavé čokolády.

Štětkovec

Jídelní lístek z prvního dne

¹ Rustikální toskánské jídlo skládající se z kousků starého chleba namočeného ve studené vodě, vymačkaných, smíchaných s cibulí, rajčaty a bazalkou a ochucených olejem, octem a solí. Tak to alespoň tvrdí Google

ŽELEZNÉ HORY

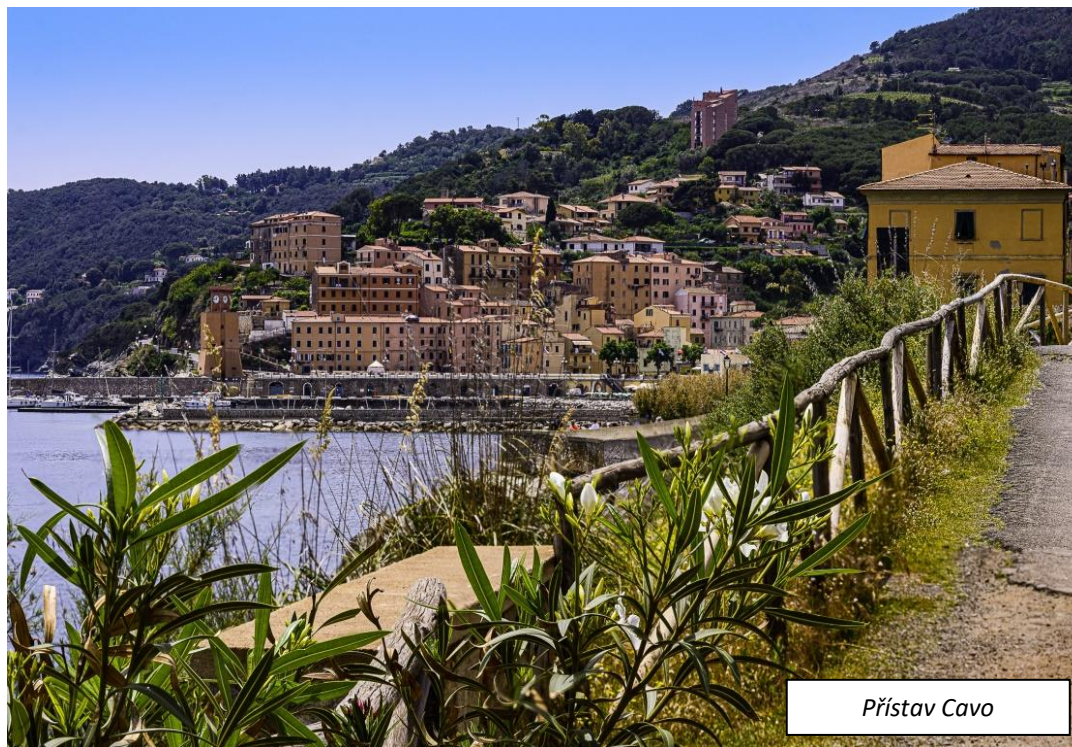
Tak se jmenovala trasa prvního dne. Železo je na Elbě vlastně skoro všude. Už staří Etruskové tu z bohatých dolů kutali železnou rudu a zpracovávali ji hlavně na zbraně, dokud nepřišli Římané a nevzali výrobu do svých rukou.

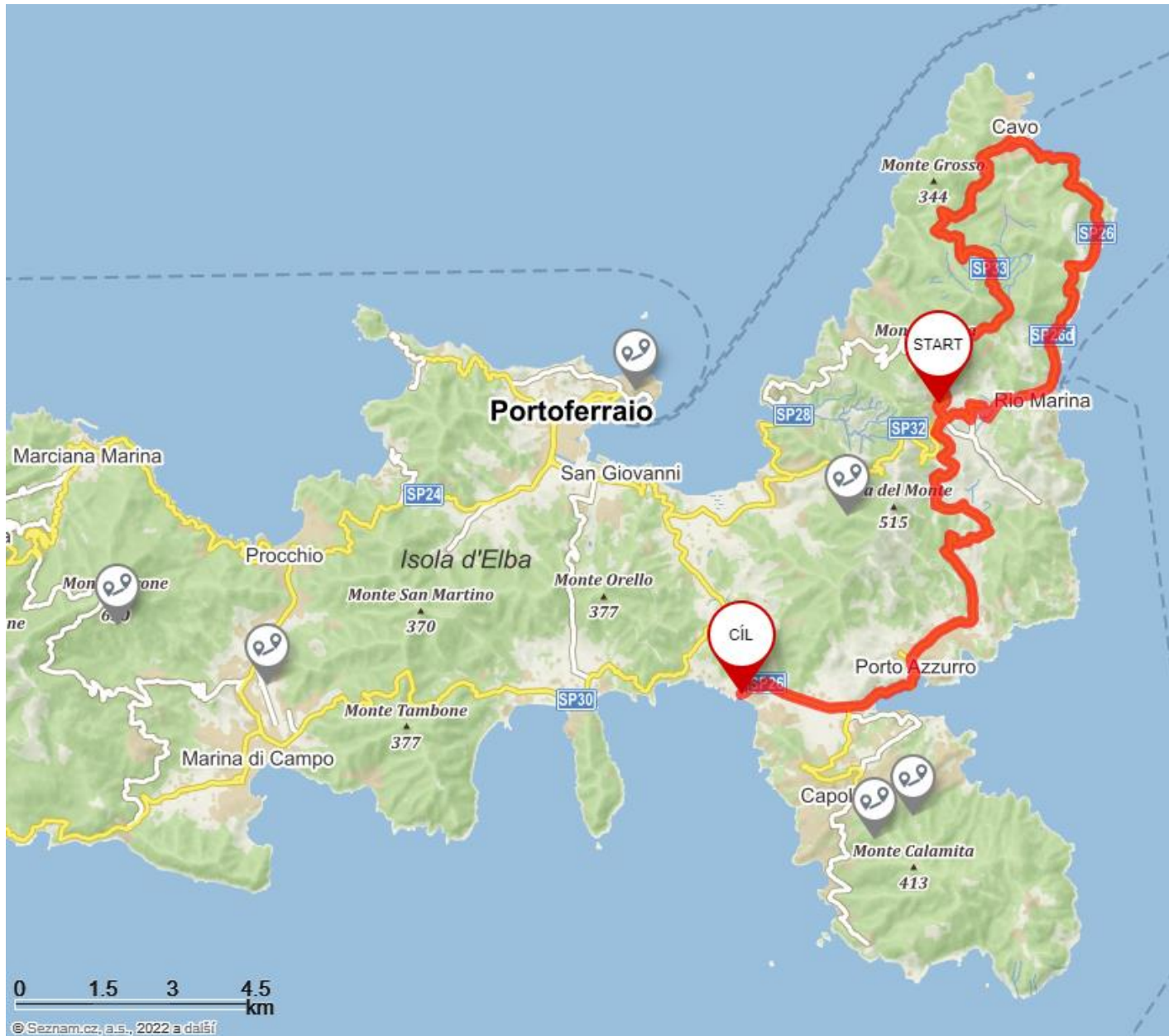
Ráno bylo bez mráčku. Autobus nás i s koly vyvezl do Rio nell Elba. Další trasa vedla více méně po rovině, tj. povětšinou nahoru nebo dolů, celkem jsme vystoupali 850 metrů. Silnice byla uzavřená kvůli jakémusi triatlonu, takže nás žádná auta neobtěžovala. Všude okolo cesty byly spousty žlutého janovce a vlčích máků, sem tam žlutozelené kaktusy nebo rozkvetlé rododendrony.

Po překonání stoupání jsme sjeli do přístavu Cavo, dali vínečko a nezbytnou kávu – byli jsme přece v Itálii. Potom zpět okolo pobřeží do Rio Marina a do kopce k autobusu, který tu na nás čekal s vychlazeným pivem. Po osvěžení závěrečný sjezd do Porto Azzuro, vyhlášeného letoviska, a zpět do hotelu.

Moře bylo večer klidné, 21°C.

K večeři předkrm z mořských plodů, podávaný ve velkých mušlích hřebenatkách, dýňová polévka (dobrá, ale Klára dělá lepší) a výtečné kuře v sýrové omáčce. Jako desert byl pudink s jahodami.

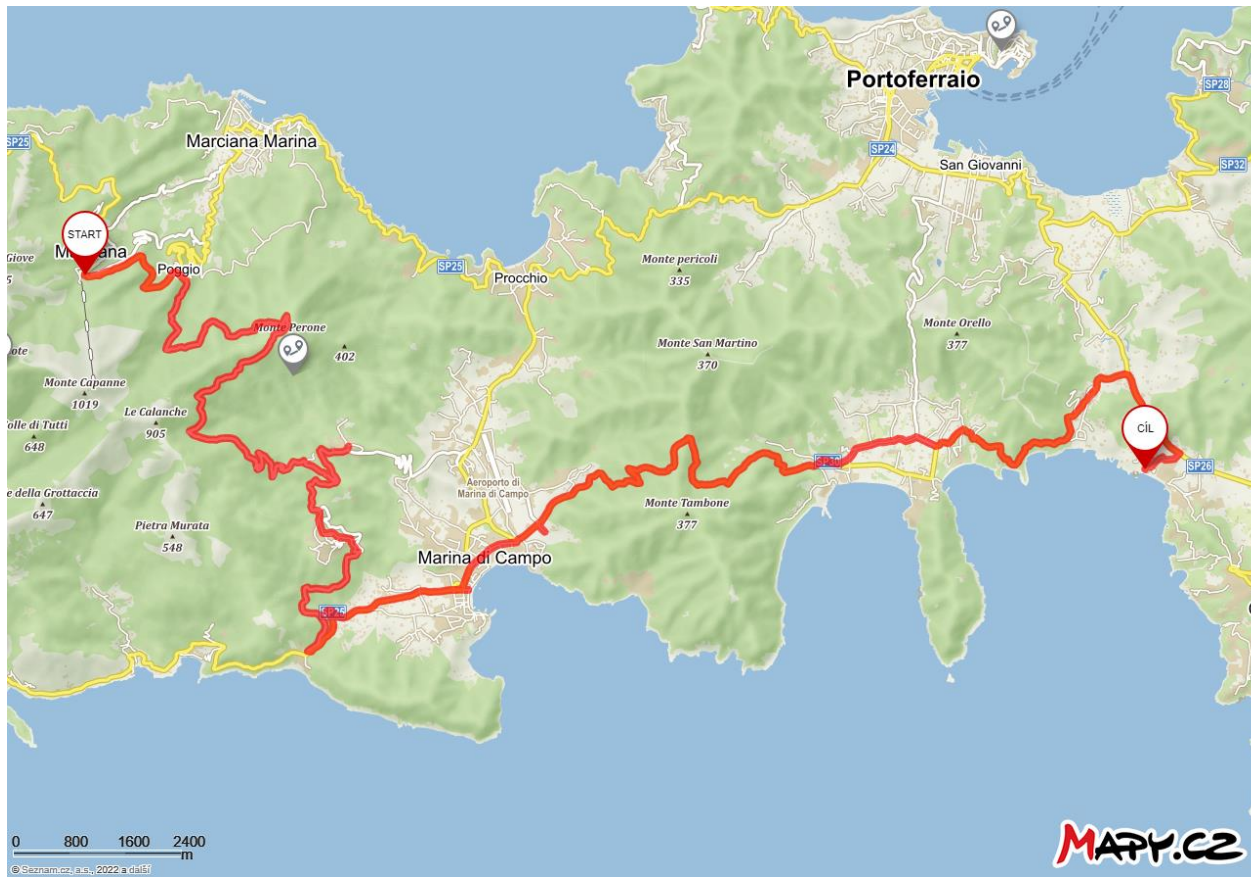

Trasa Železné hory

Rio nell'Elba

Hledání Trasa Moje mapy MA

Zpět Sdílet

ELB 4 Jizni pobzei

Uloženo ve složce Elba2022

Délka
38,2
km

Výškový profil

962 m 1299 m

636 m n. m. -1 m n. m.

10 km 20 km 30 km

Exportovat

Nápvěda · Legenda · Mobil · Reklama Čeština

JIŽNÍ POBŘEŽÍ

Podle názvu trasy druhého dne by se mohlo zdát, že jsme pěkně po rovině objížďeli Elbu od pláže k pláži a zkoušeli, kde je voda teplejší. Nic nemohlo být dál od pravdy. Ve skutečnosti to byla horská etapa se vším všudy, stoupaní měla celkově 960 metrů. Naštěstí na nejvyšší vrchol Elby Monte Capanne 1019 m nevede silnice a museli jsme na něj dojet legrační lanovku. Žluté klece lanovky sice nepatří k nejpohodlnějším, zato poskytují skvělý výhled na vesnice ve svazích, vzdálenější přístavy a azurové moře. Opar bohužel zakryl výhled na Korsiku a další ostrovy.

Marciana

Petra v kleci lanovky

Na vrcholu přišel na řadu vrcholový kompot a pár fotek, výhledy byly úžasné. Pak ale okolo vesničky Poggio dlouhé a prudké stoupání do sedla Perone (636 m n. m.), naštěstí občas ve stínu voňavých borovic s obrovskými šiškami. Dlouhý sjezd k moři do Marina di Campo vedl lesem pěkných výhledů. Těšili jsme se na pizzu, ale byla siesta, museli jsme se spokojit se zmrzlinou, dámy si daly Aperolspritz.

Na vrcholu Monte Capanne

Od moře jsme ve velkém vedru a únavném dusnu museli znovu nastoupat 250 metrů, abychom se nakonec svezli k našemu hotelu. Stoupání bylo hnusně strmé a co hůř, nahoře nebyla žádná kavárnička s chladným osvěžením. Naštěstí následoval opět sjezd k moři a rovinatý úsek k našemu hotelu. Cestou jsme zastavili ještě jednou na zmrzlinu, tentokrát ale domácí a opravdu **vynikající**. Do hotelu jsme dorazili až po šesté a rovnou jsme kola uložili do přívěsu. K večeri jsem měl jako předkrm rajčata s buvolí mozzarellou a parmazánem, bramborové gnocchi s výbornou sýrovou omáčkou s artyčoky a slaninou a jako hlavní chod byla rybka – mořský okoun, pečený ve strouhaném parmazánu s olivami a bylinkami. Na závěr ještě smetanový dort s čerstvým ovocem

Výhled z Monte Capanne na moře

Vesnička Poggio

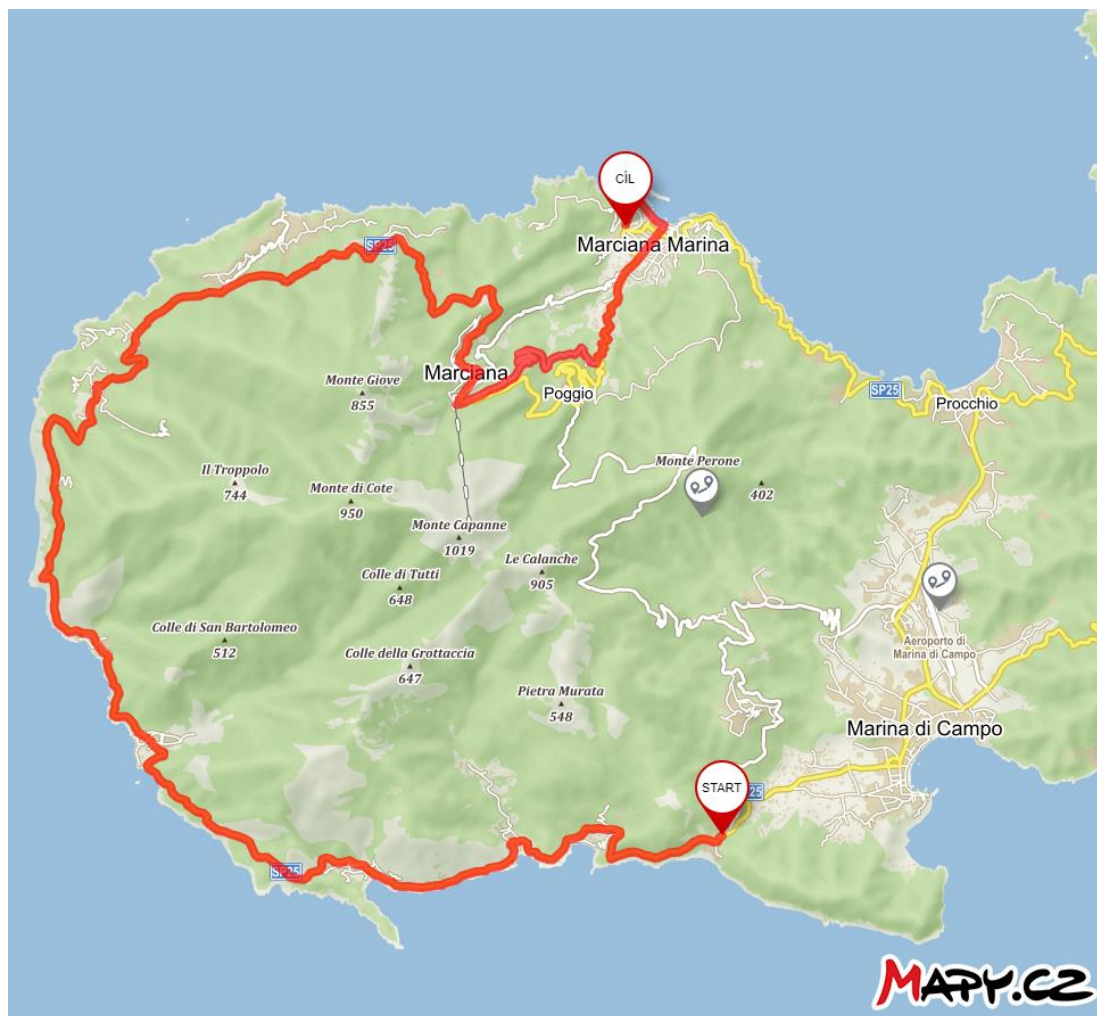

Sléz lesní

Marciano Marina

Hledání Trasa Moje mapy MA

Zpět Sdílet

ELB 3 Zapadni pobzezi

Uloženo ve složce Elba2022

Délka
32
km

Výškový profil

1 009 m 1 046 m

386 m n. m. 1 m n. m.

8 km 16 km 24 km

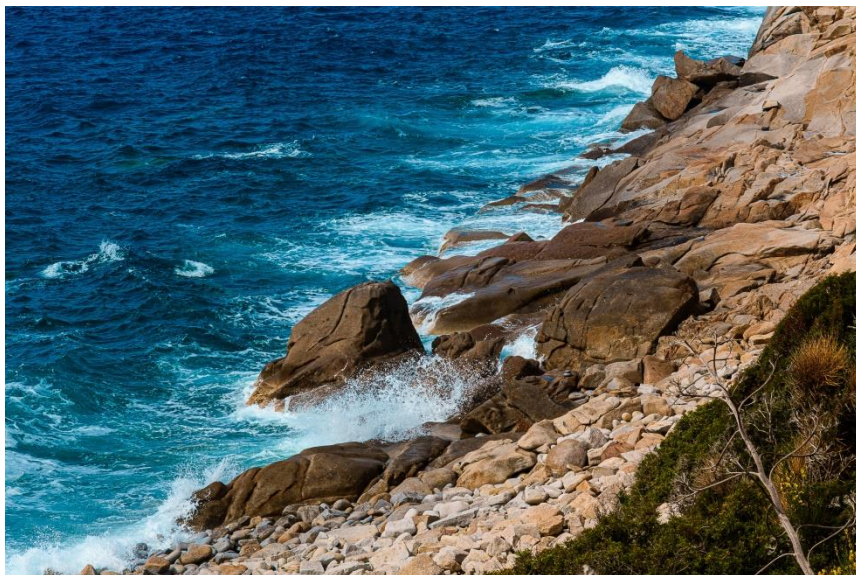
Exportovat

Nápověda · Legenda · Mobil · Reklama Čeština

ZÁPADNÍ POBŘEŽÍ

Ráno bylo zataženo, na pláži vlny a chaluhy, ale nakonec se vyčáslilo. Pohled na mapu ukazoval, že pojedeme po pobřežní silničce těsně okolo pobřeží, tudíž odpočinková trasa. Omyl. Okolo pobřeží to sice bylo, ale přestože nejvyšším bodem byla vesnička Marciana 386 m n.m., museli jsme nastoupat přes tisíc výškových metrů. Prostě stále nahoru a dolů, pořád. K tomu vedro a dusno. Jak jsme objížděli ostrov, slunce se otáčelo rovněž a vytrvale nám pražilo do týlu.

Trasa to ovšem byla velmi pěkná. Autobus nás odvezl za Marina di Campo. Zpočátku se jelo skoro po rovině na západ, Slunce tedy pálilo od východu. Pak jsme se za stálého stoupání otočili k severu, Slunce se kupodivu posunulo na jih. Nakonec jsme zamířili k východu - a Slunce se samozřejmě šouplo k západu. Co chvíli jsme se kochali výhledy na azurové moře tříštící se o skalnaté výběžky pod námi.

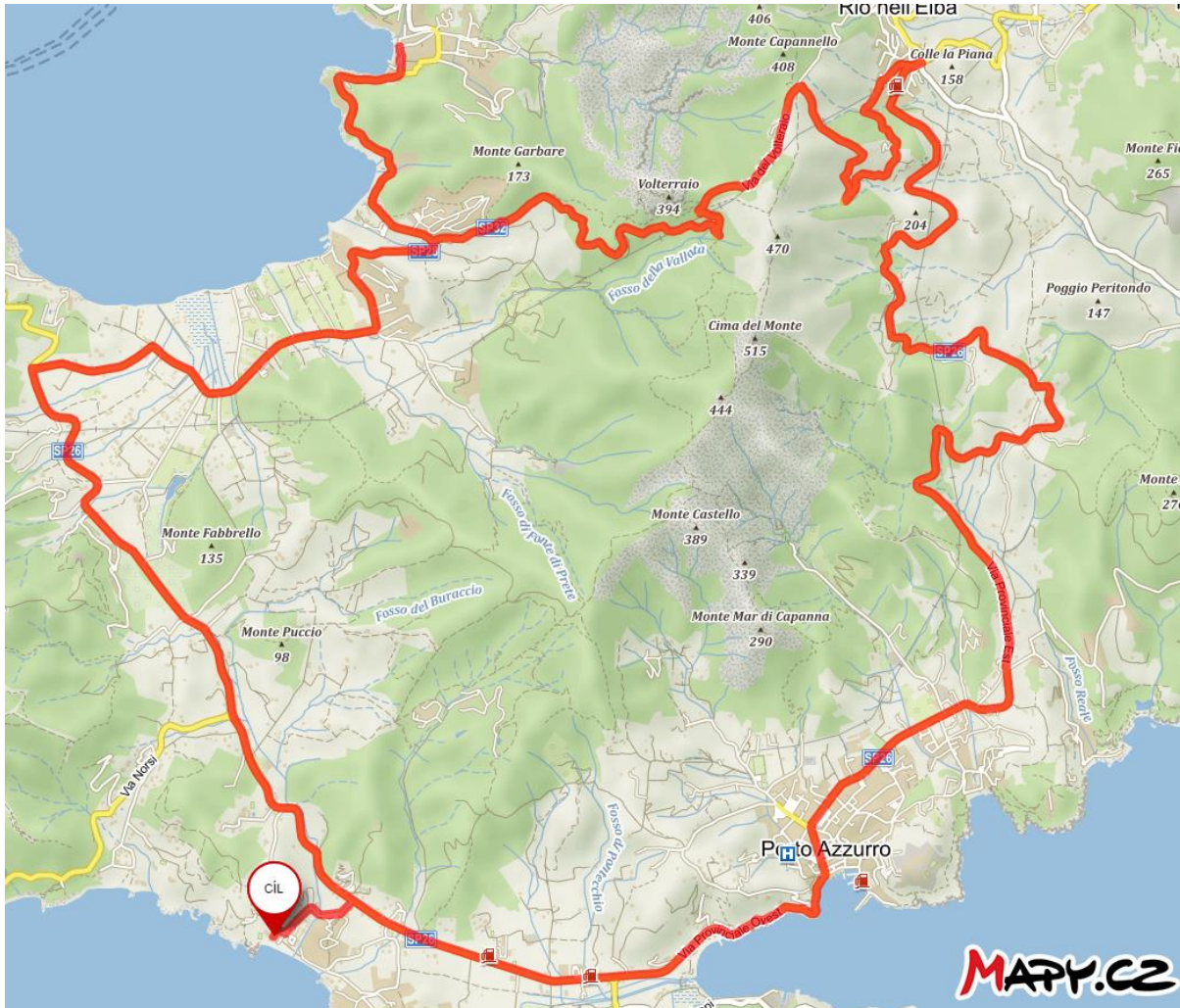
V poledne jsme si našli pěknou stinnou pizzerii s výhledem na moře. Měla jen malou vadu: obsluhoval tu nějaký stařík, a protože nás nakonec přijelo asi dvacet, naprosto nestíhal. Už to vypadalo, že to vzdáme, ale konečně dorazily posily, které stařík ruče přivolal, a celá rodina začala kmitat. Pizza byla výborná.

Posilněn jsem vyrazil za kamarády edisony do posledního stoupání. Už mi nepřipadalo tak hrozné. V Marciana Marina už čekal náš autobus, takže chlazené pivo, naložit kolo a těšit se na sprchu a hotelovou pláž. Ti zdatnější (rozuměj nerozumní) cyklisté se vydali na cestu k hotelu po vlastní ose. Ani lákavá vidina dalšího pětisetmetrového stoupání od moře přes centrální hřeben zpět k hotelu mě nedokázala přesvědčit, abych odmítl návrat klimatizovaným autobusem se zásobou vychlazeného plzeňského. Zdravý pud sebezáchovy zvítězil, zase.

Večeře byla, jak jinak, zase skvělá. Předkrm opět servírovaný ve velké hřebenatce – směs sýrů, krevet a čehosi neznámého, ale dobrého. Těstoviny, jejichž název si nikdy nejsem schopen zapamatovat, s vynikající tomatovou omáčkou. Jako hlavní chod krutí nudličky v pikantní smetanové omáčce. Čokoládový dort jsem musel sníst i za Václava.

Hledání Trasa Moje

Zpět

ELB 5 Volterraio

Uloženo ve složce **Elba2022**

Délka
31,9
km

Exportovat

Nápověda - Legenda - Mobil - Reklama

VOLTERRAIO

Dnes by měl být odpočinkový den. Trasa krátká a jen 790 m převýšení. Odjezd je rovnou od hotelu a návrat tamtéž – řidiči mají dnes volno. Předpověď hlásí přeháňky, ale pohled na oblohu mě uklidnil a pláštěnka zůstala doma. Kupodivu přesto nepršelo.

Na trasu jsem vyjel společně s Honzou, který na mě vždycky na kopci trpělivě počkal. Přes Porto Azzuro, údajně nejkrásnější letovisko na Elbě, jsme nejprve vystoupali do Rio nell' Elba, kde jsme se moc nezdržovali a hned vyrazili dál. Předtím jsme ale zašli do obchodu s minerály a polodrahokamy. Výběr měli úžasný, krásné věci z malachitu a krystaly všech barev. Hodně se mi líbily vyleštěné stolní desky s prvohorními zkamenělinami, ale odolal jsem. Taky jsem neměl těch pár tisíc euro. Asi to byl stejně fake.

Po silničce zvané Via del Volterraio jsme šlapali k dnešnímu cíli, zřícenině Volterraio. Silnice bez přestání prudce stoupala. Provoz naštěstí nebyl skoro žádný, cesta byla uzavřená kvůli opravám, zato tu byly překrásné výhledy a spousty voňavých květin všude okolo. Bylo pod mrakem, přesto

velké dusno. Z průsmyku, kam jsme vystoupali, byl ještě kus pěšky na hrad, ale protože byl před sezonou stejně zavřený, spokojili jsme se s pohledem z dálky.

Následoval prudký dlouhý sjezd. Na silnici se skutečně pracovalo, se štěstím jsme se protáhli okolo bagru, zato obrovský domíchávač betonu nám musel kousek uhnout, abychom se kolem něj s koly alespoň protlačili. Sjeli jsme do vesničky Bagnaia až k moři. Ve stinné tratorii u pláže s výhledem na pevnost Ponteferraio, ležící naproti přes zátoku, přišla k chuti kávačka a vynikající panna cotta. Odtud nám už zbývalo jen 10 km více méně po rovince do našeho hotelu.

V hotelu mě čekalo praní propocených dresů, pivo a pláž. Jsou vlny a voda studená. S namoženými třísky se mi blbě plave, tak jsem se věnoval na břehu krýglstice. Před večerí ještě trochu politiky s Honzou.

Večeře byla vynikající²:

- Salát – tentokrát plátky červené řepy, kukuřice a zelené fazoly s olivovo-citronovou zálivkou.
- Předkrm – to, co jsme nedokázali identifikovat, byla výtečná pěna z uzeneho lososa s crostini na rozpuštěném másle.
- Cibulová polévka s bramborami a kostičkami opečeného chleba.
- Kachní prsní nudličky v pikantní sójové omáčce a jemným bramborovým pyré se sýrem granou a cuketami pečenými na olivovém oleji s česnekem a mátou.
- Sladký dezert – klasický karamelový krém s drobnými krystalky cukru. Václav mi přenechal svoji porci, možná měl trochu výčitky, že jede na elektřinu.

K tomu výborné bílé víno. Po večerí ještě Honza přinesl slivovici a dali jsme pár panáků s našimi řidiči, také měli dobrý a vychlazený materiál.

² Děkuji naší Kláře, která nesrozumitelné názvy italských ingrediencí uvedla na pravou míru.

Honza, plachetnice, panna cotta a cappuccino

PONTEFERRAIO

Konečně odpočinkový den. Začal tím, že jsem málem zaspal snídani, Honza mě naštěstí probudil. V noci stoupl tlak, a v ranním bezvětří rododendrony živých plotů voněly opravdu omamně. Možná proto se mi tak dobře spalo.

Autobus nás nejprve zavezl do Napoleonovy letní vily v kopcích nad městem. Měl to tam malé a skromné, ale nejspíš docela pohodlné. Park okolo byl hezčí než samotná vila. Stejně tu moc nebydlel, žil hlavně v Ponteferraiu v rezidenci nad přístavní zátokou. Letní sídlo vybudoval prý hlavně proto, aby vzbudil dojem, že se tu chce usadit. Po třech stech dnech osvětleného panování na Elbě se mu podařilo uprchnout, aby pak přišlo Waterloo a definitivně Sv. Helena.

Okolo poledne jsme dojeli do Ponteferraia. Vylezli jsme na hradby staré pevnosti s krásnými výhledy na přístav a městečko s úzkými uličkami. Ale hlad je hlad, siesta je siesta, nemohli jsme jinak a zakotvili v Pizzeria Peppino v jedné z těch úzkých uliček. Hned vedle školy, z níž proudily zástupy vřeštících dětí.

Pizzu nakonec neměli (jak mi později vysvětlil jeden Ital v Brně, pizza se v Itálii k obědu nejí), ale dostali jsme mozzarella z buvola a špagety. Ani na jedno jsem neměl chuť, tak jsem ukázal na Gnocchi con Capesante, čemuž jsem jsem nerozuměl. Patron objednávku přijal s varováním, že – jak jsem z jeho gestikulace pochopil – to bude drahé, ale rozhodl jsem se zriskovat, snad to nebudou lanýže. Byly to mušle sv. Jakuba čili hřebenatky, a byly vynikající. Nakonec ani ta cena nebyla hrozná, jak mě dobří kamarádi strašili, a chuť mi nezkazila.

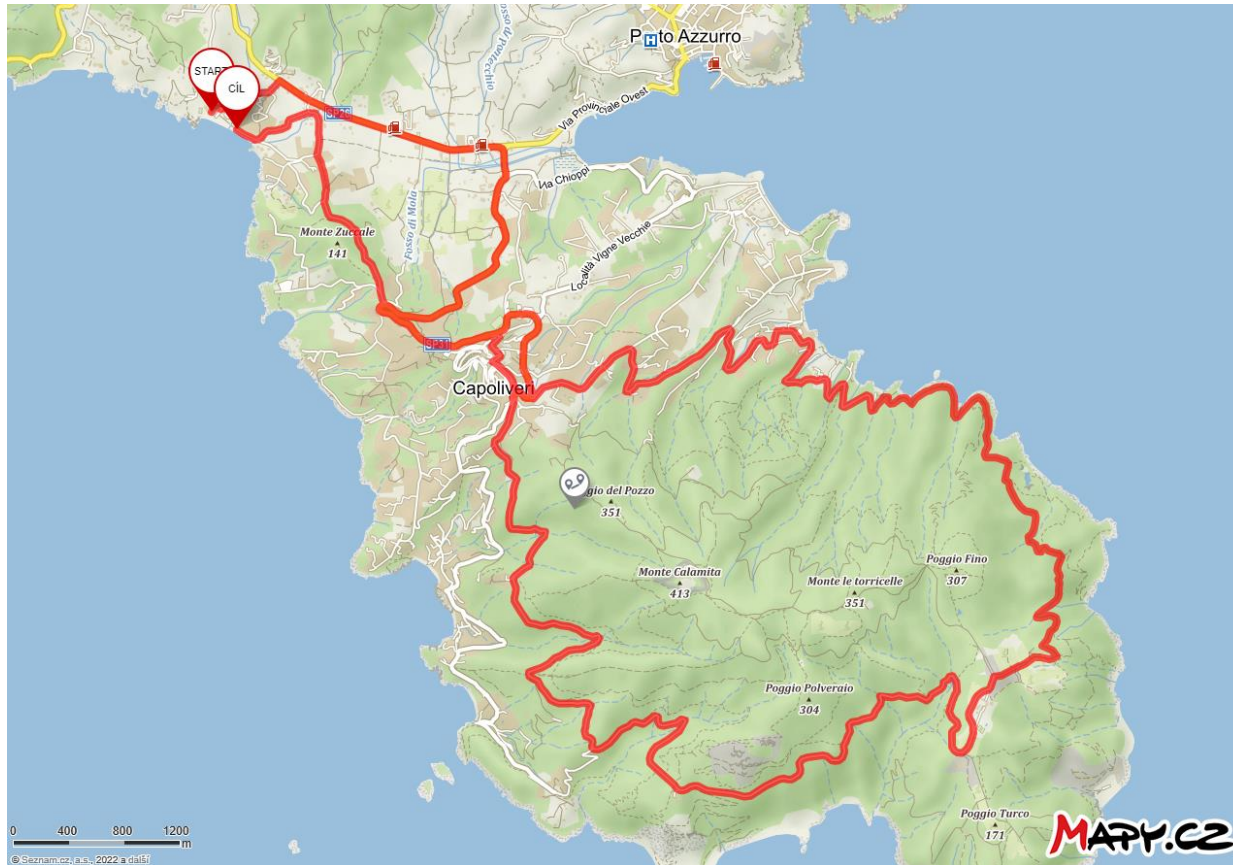
Večer trochu opalování u moře a jako obvykle výborná večeře:

Malý zeleninový pudink s parmazánovou salsou jako předkrm.

Farfalle s uzeným lososem v mléčném krému s petrželovou emulzí.

Filet z parmice zapečený s pistáciemi a tatarákem z pachinských rajčat.

Nakonec jako desert eclairs plněné krémem z lískových oříšků a se zrcadlovou polevou.

Hledání Trasa **Moje mapy** MA

Zpět Sdílet

ELB 2a Calamita narocna

Uloženo ve složce **Elba2022**

Délka
29,5
km

Výškový profil

↗ 1 103 m ↘ 1 098 m

221 m n. m.

-1 m n. m.

8 km 16 km 24 km

↓ Exportovat

Nápověda · Legenda · Mobil · Reklama Čeština

CALAMITA

Každé dobré drama spěje k tragickému konci, kdy po nečekaném rozuzlení zápletky neodvratně dojde ke katastrofě. Cyklotour se naštěstí antikou příliš neinspiroval a přes hrozivý název poslední etapy se uchýlil raději k happyendu amerických filmů.

Poloostrov Calamita, dějiště posledního cyklistického výletu, získal své jméno podle stejnojmenné hory železné rudy, kterou tu těžili Etruskové a po nich Římané. Magnetismus hory tu prý mátl kompasu okolo plujících lodí, které často narážely na útesy. Těžba železné rudy byla ukončena až před koncem minulého století a místo dolů je dnes muzeum. Co se děje s loděmi teď jsem nezjistil.

Závěrečná etapa se na první pohled zdála být, se svou délkou necelých 30 km a s vrcholem pouhých 221 m n.m., naprosto pohodová. Zdání však velmi klamalo. Silnice od hotelu vedla nejprve protivným táhlým stoupáním do malebného městečka Capolivery a pak traversem kolem ostrova. S Honzou jsme vyjeli hned po snídani. Do Capolivery jsme dorazili ještě před největším parnem, městečko se teprve probouzelo, barmani prostírali na zahrádkách ke snídani. Nebylo kam spěchat, tak jsme si dali cappuccino a pozorovali ranní cvrkot. Po chvíli přijela Petra a marně se rozhlížela, kde má Pepu, pak i přijeli Maláskovi a s rozhlížením pomáhali. (Pepa nakonec přijel z úplně jiné strany.)

Mezitím kousek od nás nějaký německý důchodce zapackal na schodech a natrhl si holeň. Jeho společníci se marně snažily ho ošetřit kapesníky, ale rána vypadala opravdu hnusně a krve bylo hodně. Naštěstí po neblahých zkušenostech s kololetcem Jardou J. vozím kromě náhradní cykloduše i sterilní obvaz č. 3, který jsem dámám poskytl. S ním se jim už podařilo krvácení zastavit a první pomoc úspěšně dokončit. Odjeli jsme dřív, než dorazila sanitka, což bylo velmi dobře, neb policie prý sháněla svědky nehody, zejména toho cyklistu s obvazem.

Z Capolivere se silnička klikatila téměř bez provozu po pobřeží poloostrova kolem hory Calamita. Krásné výhledy na moře, vonící janovce, macchie a pinie. Sice se traverz vyznačoval neustálým stoupáním a klesáním, ale šlo je o krátké úseky. Druhá půlka trasy (tentokrát jsem zvolil náročnější variantu) byla zpočátku ještě malebnější. Vedla napřed dlouhým sjezdem po šotolině až dolů k moři, potom zase strmě stoupala zpět do Capolivere. A když strmě, tak opravdu strmě – řadu krátkých výšvihů jsem raději vytlačil.

Městečko jsme jen minuli a rychle sjeli až do Porto Azzuro, neboť byl čas siesty, žádající posedět v cukrárně se zmrzlinou. Cestou zpět jsme ještě zastavili u obchůdku s farmářskými produkty k pozdnímu obědu a nákupu darů Elby. Popili jsme příjemně vychlazené růžové a pojedli caprese bufalo se spoustou oliv a rajčat.

Domů už to byl jen kousek. Celkově jsme v této etapě nastoupali poctivých 1103 m. Přesto jsme se shodli, že šlo o nejpohodovější a nejpříjemnější etapu ze všech.

K večeři opět výborný předkrm a tagliatelle s hříby a slaninou. Jako hlavní chod se podával králík, chuťově výborný, ale nějak mi chyběly kosti v pečínce. Jako desert jsme dostali veliký dort s bílou polevou a pozdravem v češtině, který stačil pro celý zájezd.

Po večeři jsme si s Honzou trochu předchystali batohy a pak už nastala chvíle pro poslední láhev růžového a nezbytnou trošku úvah o životě, vesmíru a vůbec.

Capolivere za ranní siesty

SIESTA V PONTEFERRAIO

Ráno jsme rozloučili s mořem a po vydatné snídani a naházení věcí do batohu jsme nasedli do autobusu. Kola už byla naložena včera večer pěkně v pořadí, v němž se budou postupně vykládat doma. Vyrázili jsme do Ponteferraio na trajekt, který měl jet ve dvě hodiny.

V Ponteferraio jsme si s Honzou nejprve dali povinné cappuccino, já se potom vydal hledat cukrárnu, kde by měli dobré tiramisu, kterýžto pokrm jsem tu zatím nějak vynechal. Horko bylo v poledne náramné, raději jsem nakonec opustil přístav s jeho jachtami (jedna byla opravdu veliká a moderní a přepychová a místo plavčíka na ní zevlovala ochranka v kravatách) a zašel hlouběji

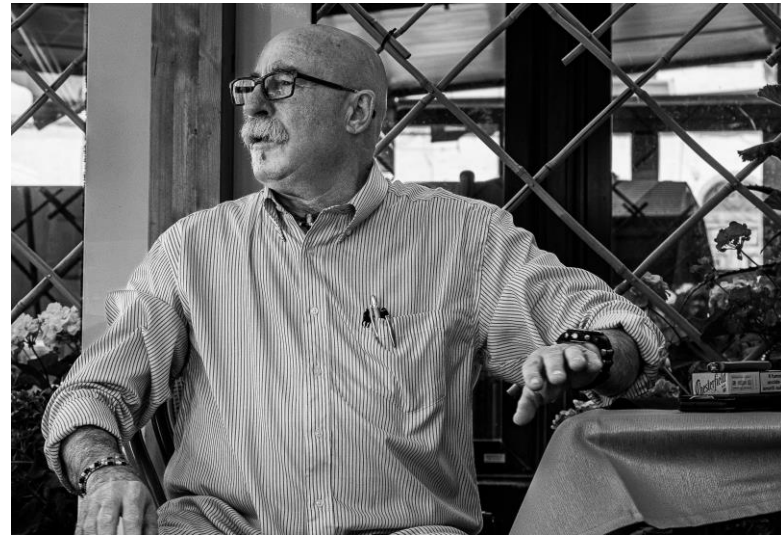
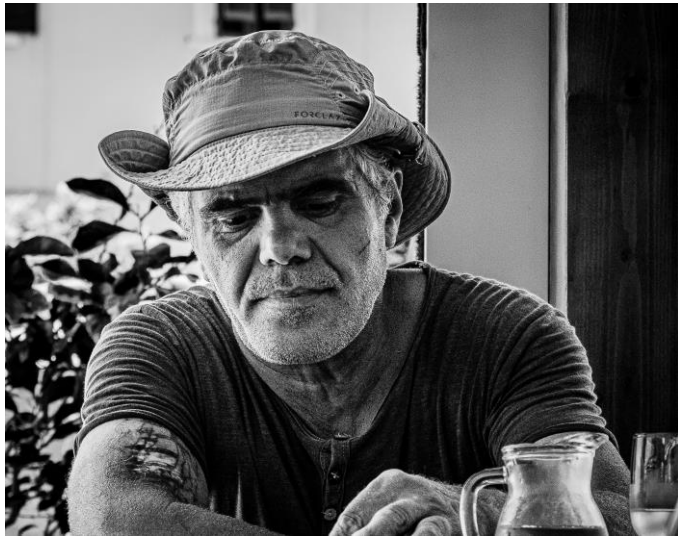

do stinných uliček. V kavárničkách a tratorích tu posedávali a klábosili místní chlapi.

Našel jsem si jednu se stinnou zahrádkou a objednal si pizzu, tu jsem tu zatím taky ještě pořádně nejedl. Trvalo to dlouho, než roztopili pec, ale nakonec pizzu con prosciutto patron přece jen přinesl. Byla výborná a růžové, pěkně vychlazené víno bylo rovněž příjemné. Mezitím v přilehlém kostele začali mohutně zvonit a než jsem pizzu dojedl, proběhla tu svatba. Škoda, že jsem ji propásl, mohla to být pěkná podívaná. Kostel byl hodně tmavý, ale podle závějí růžových lístků na zemi to musela být velká svatba.

Do tratorie se mezitím trousili štamgasti, aby pojedli pastu a poklábosili s patronem a kuchařem, prostě siesta. Ani já jsem se nenučil, v poklidu jsem pojídal svoji pizzu a popíjel růžové.

V Ponteferraio byla zvýšená koncentrace motorkářů a Harley Davidsonů

Nakonec přišel čas na poslední cappuccino a návrat na molo, u něhož právě přistál náš trajekt. Otevřel přední vrata, vyplivl auta všech typů a velikosti, naložil nová včetně nás a našeho autobusu a vypluli jsme do Piombina. Plavba byla poklidná, palubní káva drahá a nedobrá.

Jízda přes Toskánsko byla trochu náročnější, honily se tu bouřky a silný víchř naším autobusem s velkým přívěsem pořádně cloumal, řidič měl dost práce, aby nekličkoval pokaždé, když jsme míjeli jiné vozidlo. Ale do motelu jsme dorazili v pořádku a dobře jsme se vyspali.

Ráno po časném snídání jsme vyrazili na dlouhou cestu domů. Italské dálnice byly plné, přes Brenner jsme se jen ploužili, bylo deštivo a hory byly pocukrované čerstvým sněhem. Nikde sice nebyla nějaká delší zácpa, i tak jsme ale nabrali přes hodinu zpoždění a do Brna dorazili až o půlnoci. Václavovo auto čekalo na svém místě a postaralo se o poslední kousíček této cesty.

EPILOG

Byla to pohodová dovolená. Co si pod tím slovem představuji? Vybavuje se mi toho hodně. Třeba vonící rozkvetlé okraje silniček, azurové moře a bílá pěna tříštící se útesech, kavárničky s proslulou italskou kávou. Ale také uspokojení po dojezdu na vrchol stoupání, že to mám za sebou bez nějakých velkých křečí. Nebo večerní kulinářské zážitky, které zcela zastínily romantické západy slunce nad mořem, na ty nebylo vůbec pomýšlení. Dobrodružství se prostě nekonala. Nikdo nepřišel z výletů zkrvavený, nikomu se nic neztratilo, nevím, že by někdo zabloudil, žádný žlučnickový záchvat, ve stoupání, a že jich nebylo málo, nikdo nezkolaboval. Dokonce se nevyskytl ani žádný nespokojený potíživista.

Vlastně ani nebylo o čem psát. Prostě obyčejná vydařená dovolená...

**M
D
K**